

første Affnit forandres til „een af Parterne forlanger det“.

Da en Frist af 2 Aar for Afsløsningens Indtrædelse fra den endelige Kjendelses Afgjørelse forekommer os tilstrækkelig for begge Parter, indstilles, at Tallet „3“ i anden Linie af anden Passus forandres til Tallet „2“.

§ 5.

Da Fæstebreve og andre Afkomstdocumenter let kunne forkomme, saa ansee vi det for hensigtsmæssigt, om den Paategning, som efter Paragraphens sidste Passus skal gives Fæstebrevene, tillige indføres i Fæsteprotokollen, og tillade os derfor at foreslaae, at efter Slutningen af Paragraphen tilføies:

„Paategningen paa Reversal-Fæstebrevet bliver tillige at indføre i vedkommende Fæsteprotokol.“

§ 6.

Udvalget finder det stemmende med Retfærdighed, at Cieren, der er forpligtet til at modtage Godtgjørelse for det Arbeide, han hidtil var berettiget til at fordrø in natura, og som altsaa maa have Midler i Hænde til at faae dette Arbeide udført ved Andre end de hidtil Hveripligtige, erhoder Sikkerhed for denne Godtgjørelse og sættes istand til, uden stor Vidtløftighed i Mangel af Betaling, at faae den indbrevden.

Af disse Grunde sjonne vi ikke rettere, end at det ikke bør være overladt til Afsløsningsmændenes Skjon, hvorvidt Cieren skal tillægges Udpantningsret for Hveripenge, men at saadan Ret i ethvert Tilfælde bør tillægges ham.

I denne Hensigt foreslaaes, at Ordet „kan“ i femte Linie forandres til „skal“.

§ 7.

Det turde vel ansees for mindre hensigtsmæssigt, at Domstolene skulle besatte sig med at idomme Omkostninger for en Forretning, som er uafhængig af det Spørgsmaal, der har været undergivet deres Paafjendelse. Af denne Grund, og, da det jo desuden let kunde hænde, at Omkostningerne ved den i Paragraphen omhandlede Rets sag ved Dom bleve ophævede, i hvilket Tilfælde den i sidste Affnit foreskrevne Regel var uanvendelig, formener Udvalget, at den Kjendelse, der af Afsløsningsmændene afgives under en Continuationsforretning, ogsaa

bør omfatte Udredelsen af Omkostningerne ved denne.

I Betragtning heraf foreslaaes følgende Omredaction af Paragraphens sidste Affnit:

„Gjør Rets sagens Udfald desuagtet en Continuationsforretning af Afsløsningsmændene fornøden, da ville disse have at afgjøre, af hvem Omkostningerne ved denne Forretning skulle udredes.“

§ 8.

Ved denne Paragraph har Udvalget ikke fundet Noget at bemærke.

§ 9.

Den Retsbetjent, der, efter hvad er foreslaaet i Paragraphens andet Affnit, skulde indtræde i den der omhandlede Commission, maa betragtes som et, med Hensyn til de paagældende Sagers Realitet, fremmed Element, og Forslaget om hans Sæde i Commissionen er, som det sees af Motiverne, væsentligt begrundet ved den Betragtning, at Commissionen ikke skulde være istand til uden hans Medvirkning fyldestgjørende at løse mulige Formalitets-Dvæstioner.

Da sliche Dvæstioner efter vor Erfaring, hentet fra lignende Forhold, ikke ville foresfalde hyppigt under de omhandlede Forretninger, og i alt Fald neppe vilde være af større Betydning, end at Commissionens øvrige Medlemmer tilfredsstillende kunne afgjøre dem, ligesom Afsløsningsmændene ogsaa ere berettigede til at afgjøre disse Spørgsmaal i 1ste Instants, forsaavidt de angaa rene Formaliteter, saa ansee vi det ønskeligt og stemmende med Lovudkastets Principer, at ikke nogen Retsbetjent faaer Sæde i Commissionen.

Til Styrke for denne vor Anskuelse troe vi ogsaa at kunne paaberaabe os den Omstændighed, at rene Formalitets-Spørgsmaal, som maatte opstaae under en Landvæsens- eller Tien-Decommissionens Forretning, der vel nærmest kan sættes i Klasse med de i nærværende Lovudkast omhandlede Forretninger, afgjøres af Commissionerne selv, ligesom det ogsaa undertiden er Tilfældet, at en Landvæsenscommission erhoder et Extenstions-Commissorium til at paafjende rene Retsspørgsmaal, der maatte fremkomme under en speciel Sag.

I Genhold til disse vore Øtringer fore-